

ז'ראר דפארדייה (עם סטפניה סאנדרלי) ב"1900"
אישיות רב גונית

יות אלה חיוניות, כדי להפיק הנאה מן הסרט.

ועוד במאי חדש — גיימס בריג'ס — חוזר למסורת הישנה והטובה של הקולנוע האמריקאי, מסורת המותחנים בעלי המסר הפוליטי. הפעם מדובר בהתקפה על מדיניות הכורים הגרעיניים בטינדרום הטיני. העובדה שהסרט זכה לפירסומת אדירה, בעקבות תקרית האריסבורג, אינה צריכה להאפיל על כך, שמדובר בסרט עשוי היטב, בטכניקה קצת טלוויזיונית, המרתק מתחילתו ועד סופו, גם ללא קשר עם האקטואליות של הבעיה שבה הוא מטפל.

אופנת הוליווד בתקופה האחרונה, המת-בטאת בהשקעה של עשרות מיליוני דולרים בסרטים, נתנה אותותיה גם על בדינו. סופרמן נראה אולי לרבים כמעשייה לילדים, ומרלון בראנדו רשאי אחרי סרט זה (ואפוקליפסה עכשיו, שטרם הגיע לישראל) לראות עצמו כמפקיע המחירים הגדול שבעולם, אבל האפקטים המיוחדים של הסרט, מיגוון הצבעים והצלילים, ראויים שייראו בולכות עצמם, ואכן, למרות מחירו הבלתי הגיוני (מעריכים אותו בכ-35 מיליון דולר) כיסה הסרט את עצמו ללא מאמץ. דבר דומה אפשר לומר על מונרייקר, האחרון בסידרת מעללי גיימס בונד, הגובל כימעת בסופרמן במיבצעיו, סרטי בונד חדלו מזמן למתוח, ועיקרם הוא ההומור, הביקור במקומות אכזריים והמצאת חידודי שים טכניים מפתיעים. מונרייקר (30 מיליון דולר) הצליח במשימה, וגם הוא נושא כבר רווחים גאים.

הצלחות

ואכזבות

ה סרט "1900" עלה הרבה פחות מ מהם לקופה, זה אחד מאותם הסרטים, ששום הגיון לא יוכל להסביר את קיומם. תוצאה של טירוף רגעי באולפני הסרטים, שסברו שאם הטאנגו האחרון בפאריס עשה כסף, יעשה הסרט הבא של ברטולוצ'י עוד יותר. התישוב התגלה מוטעה, אך הוא איפשר ל"ילד הרע" של הקולנוע האיטלקי להעלות על הבד מחזה-ראות מדהים: שיחזור קורות איטליה 45 השנים הראשונות של המאה, עם דמויות בלתי-נשכחות, מעמדים שעוצבו על המסך כמו סצנות מתוך אופירה רחבת-מדים, וחוש אסתטי שאינו נופל מן הטעם הטוב של ציירי ונציה ברנסאנס.

ברטולוצ'י אמנם השתמש בסרט כבמינשר פוליטי, הוא הסתפק פעמים רבות מדי בדמויות שהן או שחורות או לבנות, ולא גרעה מהגזמות המדיפות ריח של תעמולה, מן הסרט שהוצג בישראל קוצצו קטעים באורך של כשעה וחצי מן המקור, שעה וחצי שהיו קשורות פחות לעלילה ויותר לאווירה. אבל למרות הכל, זה היה מחיר שכדאי לשלם כדי לראות סרט כמו 1900 בישראל. בדרך כלל, יצורים כאלה נעצרים לפני המכס.

אם מדובר בתעמולה, כאן המקום להזכיר

ניק נולט ב"הפתיון הזכנ"
נאה ומוכשר

רוסי. הבמאי אקירה קורוסאוה הוכיח כבר בעבר את מעלותיו בבימוי סרטי-פעולה כמו שבעת הסמוראים וסרטי הגות ואווירה כמו איקידו. בשומר היערות סולל אקירה קורוסאוה את הדרך כדי להשלים עם הקיום שמסביבו, לדבר על הקשר שבין האדם לרעהו ובין האדם לטבע, לדון באתיקה של חיים בעולם שבו אין האדם אלא בורג קטן, ולבחון את יחסיות המדע והטכניקה, עם כל הישגיהם המופלאים.

את כל אלה מעלה שומר היערות בקצב איטי, הוא נצמד אל הפרטים הקטנים ביותר שבשתי הפגישות, בין הקצין הצארי, היוצא לערבות סיביר כדי להכין מפות מדויקות של המקום, לבין צייד מונגולי בשם דרטו אוזלה, שחי במקומות אלה כל חייו, חבל רק שהעותק שהוצג בישראל דיבר אנגלית, ובצורה מצחיקה למדי. וחבל עוד יותר שלא הוקרנה הגרסה ב-70 מ"מ, עם כל ערוצי הקול, שעליהם טרח קורו-סאוה חודשים ארוכים. חשיבות התמונה והקול בסרט זה עולה עשרה מונים על הדברים הנאמרים בו, מה גם שהדיאלוגים הם מעטים מאוד. חרף כל זאת אפשר היה להבחין בעובדה, שמדובר ביצירה קולנועית יוצאת-דופן, אחד מאותם סרטים שבמאי

כריסמופר ווקן ב"צייד הצבאים"
פרס האוסקר

ג'ון סג' ב"צייד הצבאים"
גם לו מגיע

רון לייבמן ב"נורמה ריו"
יהודי בעוצמת בולדוזר

יכול לעשותם רק אחרי שיהיה את נפשו מכל מירבצי המרידות, המחאה, והזעם, שהם מנת חלקו של כל בן-תמותה.

ארבעה סרטים אלה היו הבולטים שבסרטי השנה, אך רשימת הסרטים המצטיינים אינה מצטמצמת בהם בלבד. חובה להזכיר סרט כמו סטרושק, הממשיך את חיפושיו הנואשים של הבמאי ורנר הרצוג אחר מקום בעולם שבו לא ירדפו את יוצאי-הדופן, הוא מתאכזב הפעם גם מארצות-הברית, שאופקיה אולי רחבים אבל השקפיה תיה צרות, כמו כן צריך להזכיר את חברות, סרט שהוכיח כי רגישות, עין-חדה ושחקנית מוכשרת מסוגלים להניב בצוחא סרט מעולה, גם אם אין כסף בקופה למימון של מותרות, קלודיה וייל, הבמאית, ומלאני מיירון, השחקנית, ראויות שתיהן לציור-לשבה, כשתי ההפתעות הנעימות של השנה.

במאים ותיקים הוכיחו פעם נוספת, שהם שולטים להפליא במדיום, סם פקינפה הפך את שיירה לסרט פעולה הומוריסטי ברוח האופנה, על נהגי משאיות מול החוק, זהו סרט מחאה מתוחכם, המנגה את המיסד, המוכן לכל פשרה כדי לשמור על מעמדו. סטנלי דונן נטל אופנה אחרת — הפארודיה על הוליווד בימי זוהרה — והראה בסרט טרט, שאפשר לחזור לימים ההם, ואפילו לצחוק עליהם, אבל צריך לעשות זאת באהבה ובהבנה, ולא באלימות גסה נוסח ברוקס וסיימון.

ומבין הבמאים החדשים סיפק טרנס מאליק את החוויות החזותיות המרשימות של השנה בימים ברקיע. סרט יפה להפליא, שיכול גם לספק חומר רב למחשבה, אם כי מצערת, כמובן, העובדה, שחלק נכבד מן הסרט נפגם בגלל איכות ההקרנה והר-צליל בבית-הקולנוע שבו הוא מוצג. איכרי

ריצ'רד גיר ב"ימים ברכיע"
העתיד על מסכי הקולנוע